

ABRIL

naceu
con anuncio de nevadas.

A pesar das horas
e da luz baixo cero,
envorcou
as ervellas do colchón
e decidiu airear
o insoportable caderno
da mala sorte na casa.

ALBA

Ante a ausencia
de paxaros
na cidade,
espértana
o sabor da madeira
e a raiola do reloxo.

Recolle silandeira
roupa, corazón e voces
deixando sobre as sabas
nin pinga de remorsos.

A cada chanzo que baixa
compón un cóctel de escusas
baixo os ramos medievais,
ao tempo que rompe os miolos
tratando de recordar
o nome daquela rúa.

BÁRBARA

Esquécelo canda os tronos:
imposible desfacer
o nó da miña gorxa
sen usares as tesoiras.

Sería mellor
cortarmos polo san:
    bile na neve
    e infancia negra
    para non seguir
    tentando a corda.

BRANCA e MARIÑA

eran fixas
na chamada das gaivotas,
na vitalidade do azul
coa primeira suor de marzo,
na sororidade antes da palabra,
no enlatado de esconxuros
contra o fillo do patrón.

Descontinuas
nas frieiras,
na preguiza de esconder
os zapatos entre as sebes,
no desexo abafado
de poder arrincar
como maghas
o sistema.

FE

Miña irmá
dende ben nova
asasinou as ausencias
con puntos de cruz.

Eran mareas moi longas
para tan poucos tecidos
e unhas bágoas enigma
para o meu entendemento.

Deixaba escapar
as águllas
e corrían río abaixo
todos os seus silencios
coa mesma sensación
de cando entrara
a auga na casa.

Quedou sen estrear
algún mantel incauto
con pingas daqueles crimes
pero algo menos de cor.

LUA

tardou en recoñecer
a estrañeza das paredes
en cada volta do hospital.

Non era por brotárenlle
gadoupas no silencio
senón dedas nas raíces
e loureiro ñas palabras.

Comezou a sospeita
cando amenceu o xardín
sementado de abismos
tras o ciclo da noite
sen ouveos a invocala.

E revoáronlle
tantas aves na cabeza
que non atoparon sitio
no cantil máis salvaxe
desa súa cara oculta.

SOL

Amencer no hospital,
preludio da ausencia
neste chan insolente
tras dúas noites de delirio.

No teu clareaches toda a roupa,
adobiaches lesmas e desvelos,
mantiveches esperta
a vixilia dos rancores
e convocaches pantasma
doutra vida de olíos murchos.

Mentres no meu
fotosintetizaba aquel arcano
que che permitiu cruzar o río
con todo canto sabías
de evolucións fonéticas
e metáforas impuras
sen precisares sequera
o nome que me escolliches.

URBANO

Na praza
máis pequena e descarada
algunha vida felina
esculpiulle
un monumento á soidade,
vella gloria do lugar.

Nela conflúen as rúas
onde os ronseis
cheiran diferente
cada mañá de inverno
e a nostalxia de setembro
sempre deixa algunha folla
na que espallar as palabras
que escaparon á lei seca.

Lucía Durán Paredes, *Cartografía dos nomes*.
[Premio Filomena Dato 2021]